

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi H. F. i J. F.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 października 2004 r., sygn. akt I Ns (...) oraz
prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w N. z dnia 10 lutego 2005 r., sygn.
akt III Ca (...)

w sprawie z wniosku H. F.

przy uczestnictwie J. P. , S. P., M. P. i M. K.

o zasiedzenie nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2008 r.,

zażalenia skarżącej H. F.

na postanowienie Sądu Okręgowego w N. z dnia 13 lutego 2008 r., sygn. akt III Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2008 r. Sąd Okręgowy w N. odrzucił skargę o wznowienie postępowania, z którą wystąpili H. F. i J. F. Skarga dotyczyła prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 10 lutego 2005 r. zapadłego w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia. Jako podstawę swojego orzeczenia Sąd wskazał brak ustawowych podstaw wznowienia. Nienależyte działanie fachowego pełnomocnika nie jest równoważne nienależytej reprezentacji, a także w skardze nie

skazano okoliczności ani środków dowodowych ujawnionych już po zakończeniu postępowania.

W zażaleniu na to postanowienie H. F. podniosła, że Sąd rozpoznający sprawę o stwierdzenie zasiedzenia naruszył art. 199 w związku z art. 60 k.c. przyjmując jako dowód nieważną umowę „bezczyntszowego użytkowania”. Umowa ta została bowiem podpisana przez osobę, której nie przysługiwały żadne prawa do przedmiotu umowy. Okoliczność ta jest nową i mogła mieć wpływ na wynik sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne. Sąd Okręgowy trafnie położył nacisk na to, że zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c. wykrycie nowych faktów i dowodów musi być „późniejsze” i strona nie miała możliwości powołania się na nie w toku postępowania. Wskazanie przez skarżącą na nieważność umowy „bezczyntszowego użytkowania”, której oceny dokonywał Sąd rozpoznający sprawę, z całą pewnością nie stanowi „nowości” w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Jest to okoliczność, którą skarżąca mogła podnieść w toku postępowania o stwierdzenie zasiedzenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 394¹ w związku z art. 385 k.p.c.).